

Sygn. akt IV KO 31/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie A. K.

oskarżonego o czyn z art. 212 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 kwietnia 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w B. z dnia 4 marca 2021 r.,

sygn. akt IX K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w P.**

UZASADNIENIE

L. K. złożył pismo, w którym oskarżył A. K., prezesa Sądu Rejonowego w B., o pomówienie go o „rzekomą chorobę psychiczną w 2018 r.”

Postanowieniem z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt IX K (...), Sąd Rejonowy w B., właściwy do rozpoznania sprawy zainicjowanej ww. prywatnym aktem oskarżenia, na podstawie art. 37 k.p.k. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozstrzygnięcia innemu sądowi rejonowemu. W uzasadnieniu swego wystąpienia Sąd Rejonowy wskazał, że przekazanie ww. sprawy ze względu na dobro sprawiedliwości jest celowe z uwagi na fakt, że skarżący upatruje realizacji znamion przestępstwa w zachowaniu osoby, która nie tylko jest sędzią Sądu Rejonowego w B., ale i pełni funkcję Prezesa oraz Przewodniczącego IX Wydziału Karnego tego sądu. Organ wnioskujący, powołując

się na orzeczenia Sądu Najwyższego, zauważył, że w opisanych okolicznościach, rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w B., mogłoby wywoływać w odbiorze społecznym wątpliwości, co do dochowania w tym postępowaniu zasady obiektywizmu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w B. zasługiwał na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że konfiguracja osobisto - zawodowych powiązań osoby, której dotyczy złożona przez L. K. prywatna skarga, z sądem miejscowo właściwym wymaga, by - ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości - sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd i to położony poza obszarem właściwości Sądu Okręgowego w B. Tylko takie posunięcie jest w stanie zagwarantować przeprowadzenie postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sprawie, które to podejrzania mogłaby wywołać już sama tylko świadomość istnienia wskazanych wyżej powiązań. Jest ono również niezbędne do wywołania u zewnętrznych obserwatorów procesu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10). Pamiętać bowiem należy, że pod pojęciem „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym na gruncie przepisu art. 37 k.p.k., trzeba także rozumieć potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym działaniu sądów i ich bezstronności w rozpoznaniu każdej, choćby incydentalnej, sprawy.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.